Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

11. května 2017 *

„Kasační opravný prostředek — Právo veřejnosti na přístup k dokumentům — Nařízení (ES) č. 1049/2001 — Článek 4 odst. 2 třetí odrážka — Výjimky z práva na přístup k dokumentům — Nesprávný výklad — Ochrana cílů inspekce, vyšetřování a auditu — Převažující veřejný zájem odůvodňující zpřístupnění dokumentů — Obecná domněnka důvěrnosti — Dokumenty týkající se řízení Pilot EU“

Ve věci C-562/14 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 5. prosince 2014,

Švédské království, zastoupené A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson a N. Otte Widgren jakož i E. Karlssonem a L. Swedenborgem, jako zmocněnci,

účastník řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatel),

přičemž dalšími účastníky řízení jsou:

Darius Nicolai Spirlea,

Mihaela Spirlea,

s bydlištěm v Capezzanu Pianore (Itálie),

žalobci v prvním stupni,

Evropská komise, zastoupená H. Krämerem a P. Costa de Oliveira, jako zmocněnci,

žalovaná v prvním stupni,

podporovaná

Spolkovou republikou Německo, zastoupenou T. Henzem a A. Lippstreuem, jako zmocněnci,

vedlejší účastnicí řízení o kasačním opravném prostředku,

Českou republikou, zastoupenou M. Smolkem, D. Hadrouškem a J. Vláčilem, jako zmocněnci,

Dánským královstvím, zastoupeným C. Thorningem, jako zmocněncem,

Španělským královstvím, zastoupeným M. J. García-Valdecasas Dorrego, jako zmocněnkyní,

* Jednací jazyk: němčina.

Finskou republikou, zastoupenou S. Hartikainenem, jako zmocněncem,

vedlejšími účastníky řízení v první stupni,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení T. von Danwitz, předseda senátu, E. Juhász (zpravodaj), C. Vajda, K. Jürimäe a C. Lycourgos, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,

vedoucí soudní kanceláře: K. Malacek rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 21. dubna 2016,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 17. listopadu 2016,

vydává tento

Rozsudek

1 Kasačním opravným prostředkem se Švédské království domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 25. září 2014, Spirlea v. Komise (T-306/12, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2014:816), kterým Tribunál zamítl žalobu Daria Nicolaie Spirlea a Mihaely Spirlea směřující ke zrušení rozhodnutí Evropské komise ze dne 21. června 2012, kterým jim byl odmítnut přístup ke dvěma žádostem o informace zaslaným Komisí Spolkové republice Německo datovaným 10. května a 10. října 2011 v rámci řízení EU Pilot 2070/11/SNCO (dále jen „sporné rozhodnutí“).

I. Právní rámec

2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43), definuje zásady, podmínky a meze práva na přístup k dokumentům uvedených orgánů.

3 Podle bodu 4 odůvodnění tohoto nařízení:

„Účelem tohoto nařízení je v co nejvyšší míře posílit právo veřejnosti na přístup k dokumentům a stanovit obecné zásady a omezení tohoto přístupu podle čl. [15 odst. 3 SFEU].“

4 Bod 11 odůvodnění uvedeného nařízení stanoví:

„V zásadě by měly být veřejnosti přístupné všechny dokumenty orgánů. Je však třeba chránit některé veřejné a soukromé zájmy prostřednictvím výjimek. Orgány by měly mít právo chránit své vnitřní konzultace a porady tam, kde je to třeba k zabezpečení jejich způsobilosti provádět své úkoly. Při posuzování výjimek by měly orgány ve všech oblastech činnosti Unie brát v úvahu zásady právních předpisů Společenství o ochraně osobních údajů.“

5 Článek 1 téhož nařízení stanoví:

„Účelem tohoto nařízení je:

a) vymezit zásady, podmínky a omezení z důvodu veřejného nebo soukromého zájmu pro výkon práva na přístup k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (dále jen ‚orgány') uvedeného v čl[. 15 odst. 3 SFEU] tak, aby se zajistil co nejširší přístup k dokumentům;

b) vytvořit pravidla zajišťující co nejsnadnější výkon tohoto práva a

c) podporovat řádnou správní praxi při přístupu k dokumentům."

6 Článek 2 nařízení č. 1049/2001 stanoví:

„1. Všichni občané Unie a všechny fyzické a právnické osoby, které mají bydliště nebo sídlo v členském státě, mají právo na přístup k dokumentům orgánů, s výhradou zásad, podmínek a omezení vymezených v tomto nařízení.

[…]

3. Toto nařízení se vztahuje na všechny dokumenty, které má orgán v držení, to znamená na dokumenty, které vytvořil nebo obdržel a které má v držení, a to ve všech oblastech činnosti Evropské unie.

[…]"

7 Článek 4 odst. 2 a 6 tohoto nařízení stanoví:

„2. Neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění, odepřou orgány přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany:

[…]

— cílů inspekce, vyšetřování a auditu.

[…]

6. Pokud se některá z výjimek vztahuje pouze na části požadovaného dokumentu, zbývající části dokumentu se zpřístupní."

II. Skutečnosti předcházející sporu

8 Žalobci v prvním stupni, rodiče dítěte, které zemřelo v srpnu 2010 údajně v důsledku léčby autologními kmenovými buňkami na soukromé klinice v Düsseldorfu (Německo), podali dopisem ze dne 8. března 2011 stížnost ke generálnímu ředitelství (GŘ) Evropské komise „pro zdraví".

9 Ve stížnosti v podstatě tvrdili, že uvedená soukromá klinika mohla léčbu poskytovat v důsledku nečinnosti německých orgánů, které tím porušily ustanovení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1394/2007 ze dne 13. listopadu 2007 o léčivých přípravcích pro moderní terapii a o změně směrnice 2001/83/ES a nařízení (ES) č. 726/2004 (Úř. věst. 2007, L 324, s. 121).

10 V návaznosti na tuto stížnost zahájila Komise řízení EU Pilot pod značkou 2070/11/SNCO a kontaktovala německé orgány, aby ověřila, zda skutečnosti popsané ve stížnosti, pokud jde o praxi soukromé kliniky, mohly být v rozporu s nařízením č. 1394/2007.

11 Konkrétně dne 10. května a 10. října 2011 Komise zaslala Spolkové republice Německo dvě žádosti o informace (dále jen „sporné dokumenty“), na něž tento stát odpověděl dne 7. července a 4. listopadu 2011.

12 Dne 23. února a 5. března 2012 podali žalobci na základě nařízení č. 1049/2001 žádost o přístup k dokumentům obsahujícím informace o vyřizování jejich stížnosti. Žádali konkrétně, aby mohli nahlédnout jednak do vyjádření Spolkové republiky Německo ze dne 4. listopadu 2011 a jednak do sporných dokumentů.

13 Dne 26. března 2012 zamítla Komise dvěma samostatnými dopisy žádosti žalobců o přístup k uvedenému vyjádření a ke sporným dokumentům.

14 Dne 30. března 2012 předložili žalobci Komisi potvrzující žádost na základě čl. 7 odst. 2 nařízení č. 1049/2001.

15 Dne 30. dubna 2012 informovala Komise žalobce, že s ohledem na informace uvedené ve stížnosti a písemná vyjádření německých orgánů navazující na žádosti Komise o informace nemohla konstatovat, že Spolková republika Německo porušila právo Evropské unie, konkrétně nařízení č. 1394/2007. Komise rovněž žalobce informovala o tom, že pokud nedodají jiné důkazy, bude podán návrh na ukončení vyšetřování.

16 Dne 21. června 2012 Komise odepřela prostřednictvím sporného rozhodnutí přístup ke sporným dokumentům na základě čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001. Byla v podstatě toho názoru, že zpřístupnění uvedených dokumentů by mohlo ohrozit řádný průběh vyšetřování zahájeného vůči Spolkové republice Německo. Dále měla za to, že v projednávaném případě není možné zpřístupnit sporné dokumenty částečně na základě čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001. Nakonec konstatovala, že není dán převažující veřejný zájem ve smyslu čl. 4 odst. 2 *in fine* nařízení č. 1049/2001 odůvodňující zpřístupnění sporných dokumentů.

17 Dne 27. září 2012 Komise informovala žalobce v prvním stupni o definitivním ukončení řízení EU Pilot 2070/11/SNCO.

III. Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

18 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 6. července 2012 se žalobci v prvním stupni domáhali zrušení sporného rozhodnutí. Komise navrhovala, aby Tribunál zamítl žalobu jako neopodstatněnou.

19 V rámci řízení před Tribunálem Dánské království, Finská republika a Švédské království vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci na podporu návrhových žádání žalobců, zatímco Česká republika a Španělské království vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci na podporu návrhových žádání Komise.

20 Na podporu žaloby v prvním stupni žalobci vznesli v podstatě čtyři žalobní důvody vycházející z porušení čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001, čl. 4 odst. 6 uvedeného nařízení, povinnosti uvést odůvodnění a sdělení Komise Evropskému parlamentu a Evropskému veřejnému ochránci práv ze dne 20. března 2002 týkajícího se vztahů se stěžovateli ve věcech porušení práva Společenství [COM(2002) 141 final (Úř. věst. 2002, C 244, s. 5)].

21 Tribunál uvedené žalobní důvody postupně odmítl, a zamítl tudíž žalobu v plném rozsahu.

IV. Návrhová žádání účastníků řízení a řízení před Soudním dvorem

22 Kasačním opravným prostředkem Švédské království navrhuje, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek, jakož i sporné rozhodnutí a uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

23 Dánské království navrhuje, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek.

24 Finská republika navrhuje, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek a sporné rozhodnutí.

25 Komise a Španělské království navrhují, aby Soudní dvůr zamítl kasační opravný prostředek a uložil Švédskému království náhradu nákladů řízení.

26 Česká republika navrhuje, aby Soudní dvůr zamítl kasační opravný prostředek.

27 Rozhodnutím předsedy Soudního dvora ze dne 7. dubna 2015 bylo Spolkové republice Německo povoleno vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání Komise. Uvedený členský stát navrhuje, aby Soudní dvůr zamítl kasační opravný prostředek.

V. Ke kasačnímu opravnému prostředku

28 Na podporu kasačního opravného prostředku Švédské království vznáší tři důvody vycházející zaprvé z nesprávného výkladu výjimky stanovené v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce nařízení č. 1049/2001, který vedl k nesprávnému uplatnění obecné domněnky důvěrnosti dokumentů týkajících se řízení EU Pilot, zadruhé z nesprávného výkladu čl. 4 odst. 2 *in fine* nařízení č. 1049/2001, pokud jde o existenci převažujícího veřejného zájmu, a zatřetí z nesprávného posouzení, kterého se Tribunál dopustil, když odmítl zohlednit skutečnost, že řízení EU Pilot bylo ukončeno po přijetí sporného rozhodnutí.

A. K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

1. Argumentace účastníků řízení

29 Švédské království připomíná, že na činnosti unijních orgánů se vztahuje zásada nejvyšší možné transparentnosti, jak plyne z článku 1 SEU, článku 15 SFEU a článku 42 Listiny základních práv Evropské unie. Tvrdí, že podle rozsudku ze dne 1. července 2008, Švédsko a Turco v. Rada (C-39/05 P a C-52/05 P, EU:C:2008:374), je dohled veřejnosti nad činnostmi orgánů jedním z hlavních základů demokratické společnosti a výjimky z uvedené zásady musí být vykládány restriktivně, jak plyne z bodů 1 až 4 odůvodnění nařízení č. 1049/2001.

30 Švédské království má za to, že úvahy uvedené v bodech 63 a 80 napadeného rozsudku jsou z právního hlediska nesprávné, protože Tribunál jednak neměl rozhodnout, že Komise mohla při odmítnutí přístupu ke sporným dokumentům týkajícím se řízení EU Pilot na základě výjimky týkající se vyšetřování podle č. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001 vycházet z existence obecné domněnky důvěrnosti vztahující se na určité kategorie dokumentů, a jednak měl rozhodnout, že Komise byla v projednávaném případě povinna provést konkrétní a individuální přezkum sporných dokumentů.

31 Uvedený členský stát kritizuje posouzení uvedené v bodě 56 napadeného rozsudku a tvrdí, že rozdílů mezi řízením EU Pilot a řízením pro nesplnění povinnosti je více než případných podobností, takže není odůvodněné použít obecnou domněnku důvěrnosti ohledně dokumentů spadajících do fáze před zahájením soudního řízení o nesplnění povinnosti na dokumenty spadající do řízení EU Pilot.

32 Podle Švédského království především na rozdíl od tvrzení uvedeného v bodě 62 napadeného rozsudku nelze platně tvrdit, že jediným účelem řízení EU Pilot je předejít žalobě pro nesplnění povinnosti, neboť toto řízení má odlišnou povahu a účel, protože má zejména umožnit Komisi požadovat čistě faktické informace. Dále Komise komunikuje se členským státem v rámci řízení EU Pilot, aniž mu v tomto stadiu vytýká porušení unijního práva. Konečně dokumenty z řízení EU Pilot jen vzácně obsahují stanovisko Komise, kterého by bylo možné se dovolávat v rámci případného řízení o nesplnění povinnosti.

33 Švédské království má za to, že z bodů 47 až 49 rozsudku ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finsko v. Komise (C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738) plyne, že kromě kvalitativních požadavků, které musí splnit řízení, jehož se týká dotčený dokument, uplatnění obecné domněnky důvěrnosti rovněž předpokládá, že počet uvedených dokumentů bude dostatečně vysoký. Tvrdí, že úvahy Tribunálu uvedené v bodech 74 a 75 napadeného rozsudku jsou proto z právního hlediska nesprávné a že zájem na účinné správě, který by mohl odůvodnit použití obecné domněnky důvěrnosti, nemůže být dán, pokud se žádost o přístup týká jen dvou dokumentů.

34 Dánské království a Finská republika tvrdí, že řízení EU Pilot se mohou týkat široké škály případů od čistě faktických situací až po věci srovnatelné s fází před zahájením soudního řízení pro nesplnění povinnosti, takže pouze po konkrétním posouzení dokumentů, které jsou předmětem žádosti, lze rozhodnout o jejich zpřístupnění. Finská republika má rovněž za to, že přezkum způsobu, jakým členský stát dodržuje unijní právo, nepostačuje k odůvodnění obecné domněnky důvěrnosti dokumentů týkajících se uvedeného přezkumu, a že je to právě rozhodnutí o zahájení formálního řízení podle článku 258 SFEU, které je podmínkou pro uplatnění uvedené obecné domněnky.

35 Komise, Spolková republika Německo, Česká republika a Španělské království tuto argumentaci zpochybňují.

2. Závěry Soudního dvora

36 Povaha a základní charakteristiky řízení EU Pilot jsou uvedeny v bodech 10 a 11 napadeného rozsudku a žádný z účastníků řízení o kasačním opravném prostředku je nezpochybnil.

37 Uvedená konstatování jsou potvrzena zprávou Komise o hodnocení iniciativy „EU Pilot“ ze dne 3. března 2010 [COM(2010) 70 final] a druhou zprávou Komise o iniciativě „EU Pilot“ ze dne 21. prosince 2011 [COM(2011) 930 final]. Konkrétně na straně 3 posledně uvedené zprávy Komise uvádí charakteristiku řízení EU Pilot:

„Projekt EU Pilot je hlavním nástrojem komunikace Komise se členskými státy o otázkách správného uplatňování unijních právních předpisů či souladu vnitrostátních právních předpisů s unijními právními předpisy, a to v časném stadiu (tedy před zahájením řízení ve věci porušení právních předpisů podle článku 258 SFEU). Pokaždé, když by mohlo dojít k řízení ve věci porušení právních předpisů, platí obecné pravidlo, že se EU Pilot použije před tím, než Komise zahájí první etapu řízení podle článku 258 SFEU. Nahrazuje se tím předchozí praxe, podle které Komise pro tento účel posílala úřední korespondenci.“

38 Z uvedených konstatování a z uvedených zpráv plyne, že řízení EU Pilot představuje postup spolupráce mezi Komisí a členskými státy, který umožňuje ověřit, zda je unijní právo dodržováno a správně uplatňováno. Cílem tohoto druhu řízení je účinně vyřešit případná porušení unijního práva a předejít v nejširším možném rozsahu formálnímu zahájení řízení pro nesplnění povinnosti podle 258 SFEU.

39 Funkce řízení EU Pilot tedy spočívá v přípravě či zabránění řízení pro nesplnění povinnosti vůči členskému státu.

40 Soudní dvůr v rozsudku ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finsko v. Komise (C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738) rozhodl, že dokumenty k řízení o nesplnění povinnosti ve fázi před zahájením soudního řízení mohou být chráněny domněnkou důvěrnosti. Soudní dvůr měl v bodě 65 uvedeného rozsudku za to, že „lze předpokládat, že by zpřístupnění dokumentů k řízení o nesplnění povinnosti ve fázi před zahájením soudního řízení mohlo změnit průběh i povahu tohoto řízení, a tedy že toto zpřístupnění v zásadě ohrožuje ochranu cílů vyšetřování ve smyslu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001“.

41 Z toho důvodu byly ve věci, ve které byl vydán rozsudek zmíněný v předchozím bodě, všechny dokumenty považovány za chráněné domněnkou důvěrnosti, bez ohledu na skutečnost, zda byly vyhotoveny během neformální fáze řízení, tedy před tím, než Komise zaslala dotčenému členskému státu výzvu dopisem, nebo během formální fáze řízení, tedy po zaslání výzvy dopisem.

42 V uvedené věci se sice nepoužilo řízení EU Pilot, které bylo zavedeno až od roku 2008.

43 Nicméně, jak konstatoval Tribunál v bodě 66 napadeného rozsudku, aniž se dopustil nesprávného právního posouzení, řízení EU Pilot pouze formalizuje či strukturuje výměnu informací, která tradičně probíhá mezi Komisí a členskými státy během neformální fáze vyšetřování týkajícího se možného porušení unijního práva.

44 Ačkoli v bodě 78 rozsudku ze dne 16. července 2015, ClientEarth v. Komise (C-612/13 P, EU:C:2015:486), Soudní dvůr uvedl, že obecná domněnka důvěrnosti se nevztahuje na dokumenty, které v okamžiku zamítnutí přístupu nebyly založeny do spisu týkajícího se probíhajícího správního nebo soudního řízení, toto odůvodnění nebrání uplatnění uvedené domněnky na dokumenty týkající se řízení EU Pilot, které jsou jasně specifikované tím, že patří do probíhajícího správního řízení.

45 Takže pokud během fáze před zahájením soudního řízení v rámci řízení EU Pilot existuje nebezpečí změny povahy řízení o nesplnění povinnosti, změny jeho průběhu či poškození cílů uvedeného řízení, uplatnění obecné domněnky důvěrnosti na dokumenty vyměněné mezi Komisí a dotčeným členským státem je odůvodněné, a to v souladu s řešením, které Soudní dvůr přijal v rozsudku ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finsko v. Komise (C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738). Toto nebezpečí existuje až do okamžiku, kdy je ukončeno řízení EU Pilot a je s konečnou platností vyloučeno zahájení formálního řízení pro nesplnění povinnosti proti členskému státu.

46 Tato obecná domněnka nevylučuje možnost prokázat, že se na daný dokument, jehož zpřístupnění je požadováno, uvedená domněnka nevztahuje nebo že existuje převažující veřejný zájem odůvodňující zpřístupnění tohoto dokumentu podle čl. 4 odst. 2 *in fine* nařízení č. 1049/2001 (rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finsko v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 66).

47 K údajné povinnosti Komise přezkoumat konkrétně a individuálně dokumenty týkající se řízení EU Pilot, k nimž je přístup požadován, Tribunál prostřednictvím odkazu na bod 68 rozsudku ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finsko v. Komise (C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738), právem v bodě 83 napadeného rozsudku uvedl, že takový požadavek by tuto obecnou domněnku zbavil jejího užitečného účinku.

48 V projednávaném případě Tribunál v bodě 45 napadeného rozsudku konstatoval, že v rámci projednávané žaloby je nesporné, že dotčené řízení EU Pilot bylo „vyšetřováním“ ve smyslu čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001.

49 Následně Tribunál přezkoumal otázku, zda Komise mohla uplatnit obecnou domněnku poškození cílů výjimky podle čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001 pro účely odmítnutí přístupu k dokumentům týkajícím se řízení EU Pilot, a na tuto otázku odpověděl v bodech 63 a 80 napadeného rozsudku kladně.

50 K případnému dopadu dopisu Komise ze dne 30. dubna 2012 uvedenému v bodě 15 tohoto rozsudku na povinnost zpřístupnit sporné dokumenty je třeba poznamenat, že uvedený dopis nepředstavuje konečné rozhodnutí Komise nezahájit formální řízení pro nesplnění povinnosti proti Spolkové republice Německo, ale pouze oznamuje její předběžný úmysl ukončit vyšetřování. Konečné rozhodnutí Komise nezahájit proti Spolkové republice Německo formální řízení pro nesplnění povinnosti bylo přijato až 27. září 2012, spolu s ukončením dotčeného řízení EU Pilot. Proto, ačkoli sporné rozhodnutí s datem 21. června 2012 bylo přijato po dopisu ze dne 30. dubna 2012, nic to nemění na tom, že uvedené rozhodnutí bylo přijato před odmítnutím zahájit formální řízení pro porušení povinnosti, k němuž došlo 27. září 2012. Dopis ze dne 30. dubna 2012 tedy nemá vliv na možnost, aby se Komise opřela o obecnou domněnku důvěrnosti, uvedenou v předchozím bodě tohoto rozsudku.

51 S ohledem předcházející úvahy se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když uznal, že Komise má možnost se při uplatnění výjimky týkající se vyšetřování podle čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001 opřít o obecnou domněnku důvěrnosti vztahující se na určité kategorie dokumentů, s cílem odmítnout přístup k dokumentům týkajícím se řízení EU Pilot, aniž by provedla konkrétní a individuální přezkum požadovaných dokumentů.

52 Za těchto okolností je třeba zamítnout první důvod kasačního opravného prostředku jako neopodstatněný.

B. Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku

1. Argumentace účastníků řízení

53 Švédské království, podporované Finskou republikou, tvrdí, že rozhodnutí Tribunálu uvedené v bodech 94 a 95 napadeného rozsudku je z právního hlediska nesprávné a že Tribunál nesprávně rozhodl, že se Komise nedopustila nesprávného právního posouzení, když měla v projednávaném případě za to, že žádný převažující veřejný zájem neodůvodňuje zpřístupnění sporných dokumentů na základě čl. 4 odst. 2 *in fine* nařízení č. 1049/2001, protože nejlepším způsobem, jak posloužit veřejnému zájmu, je dokončit řízení EU Pilot se Spolkovou republikou Německo. S odkazem na bod 44 rozsudku ze dne 1. července 2008, Švédsko a Turco v. Rada (C-39/05 P et C-52/05 P, EU:C:2008:374), Švédské království tvrdí, že Komisi přísluší nikoli posuzovat nejlepší způsob, jak posloužit veřejnému zájmu, ale ověřit, zda neexistuje převažující veřejný zájem odůvodňující zpřístupnění dokumentů.

54 Komise a Spolková republika Německo tuto argumentaci zpochybňují.

2. Závěry Soudního dvora

55 Tribunál v bodě 97 napadeného rozsudku konstatoval, že žalobci v prvním stupni se na podporu žádosti o přístup ke sporným dokumentům omezili pouze na obecná tvrzení, podle kterých je zpřístupnění uvedených dokumentů nezbytné k ochraně veřejného zdraví, a neuvedli konkrétní důvody, proč by takové zpřístupnění uvedenému obecnému zájmu posloužilo. Jak přitom Tribunál správně připomenul v témže bodě napadeného rozsudku, k prokázání skutečnosti, že v projednávaném případě zpřístupnění sporných dokumentů odpovídá takové potřebě, by museli žalobci v prvním stupni prokázat existenci převažujícího veřejného zájmu ve smyslu čl. 4 odst. 2 třetí odrážky *in fine* nařízení č. 1049/2001, který by zpřístupnění odůvodnil.

56 Soudní dvůr již rozhodl, že tomu, kdo tvrdí existenci převažujícího veřejného zájmu, přísluší uvést konkrétní okolnosti odůvodňující zpřístupnění dotčených dokumentů a uvedení čistě obecných úvah nepostačuje k prokázání, že převažující veřejný zájem převažuje nad důvody pro odmítnutí zpřístupnit dotčené dokumenty (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finsko v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, body 93 a 94 a citovaná judikatura).

57 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že žádná skutečnost předložená v projednávané věci neprokazuje, že by byly z právního hlediska nesprávné úvahy Tribunálu uvedené v bodě 97 napadeného rozsudku a týkající se důkazního břemene spočívajícího na žalobcích v prvním stupni, jakož i skutečnosti, že posledně jmenovaní se omezili na obecná tvrzení, že ochrana veřejného zdraví vyžaduje, aby měli přístup ke sporným dokumentům, aniž předložili konkrétní důvody odůvodňující, že taková ochrana vychází z převažujícího veřejného zájmu.

58 Za uvedených podmínek není opodstatněné tvrzení Švédského království, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že Komise mohla mít platně za to, že v projednávaném případě žádný převažující veřejný zájem neodůvodňuje zpřístupnění dokumentů na základě čl. 4 odst. 2 *in fine* nařízení č. 1049/2001.

59 Druhý důvod kasačního opravného prostředku tedy musí být zamítnut.

C. K třetímu důvodu kasačního opravného prostředku

1. Argumentace účastníků řízení

60 Švédské království kritizuje body 100 a 101 napadeného rozsudku a tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když odmítl připustit, že okolnosti, které nastaly po přijetí rozhodnutí o odmítnutí přístupu k dokumentu na základě nařízení č. 1049/2001, musí být rovněž zohledněny unijními soudy v rámci přezkumu legality takového rozhodnutí prováděného na základě článku 263 SFEU. Uvedený členský stát má za to, že v projednávaném případě, ačkoli k ukončení řízení EU Pilot došlo po přijetí sporného rozhodnutí, měl Tribunál tuto okolnost s přihlédnutím k nařízení č. 1049/2001 zohlednit.

61 Uvedený členský stát tvrdí, že pokud by nové okolnosti mohly být přezkoumány pouze v rámci nové žádosti o přístup k dokumentům zaslané dotčenému orgánu, měl by takový režim za následek paralelní řízení a procesní průtahy, jakož i vysoké správní náklady pro žadatele. Mimoto Tribunál uvedené rozhodnutí založil na judikatuře Soudního dvora týkající se řízení v oblasti státních podpor, která není přenositelná na rozhodnutí přijatá na základě nařízení č. 1049/2001. Podle Švédského království měl Tribunál spíše zohlednit body 37 až 41 rozsudku ze dne 15. září 2011, Koninklijke Grolsch v. Komise (T-234/07, EU:T:2011:476).

62 Komise, Česká republika a Spolková republika Německo tuto argumentaci zpochybňují.

2. Závěry Soudního dvora

63 Jak Tribunál správně konstatoval v bodě 100 napadeného rozsudku, podle ustálené judikatury musí být legalita napadeného aktu posuzována na základě skutkového a právního stavu k datu, kdy byl akt přijat (rozsudek ze dne 3. září 2015, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Komise, C-398/13 P, EU:C:2015:535, bod 22 a citovaná judikatura).

64 Za uvedených podmínek musí být třetí důvod kasačního opravného prostředku, který vychází z toho, že Tribunál měl zohlednit ukončení dotčeného řízení EU Pilot, k němuž došlo po přijetí sporného rozhodnutí, zamítnut jako neopodstatněný.

65 V důsledku toho musí být kasační opravný prostředek zamítnut v plném rozsahu.

VI. K nákladům řízení

66 Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný.

67 Podle čl. 138 odst. 1 téhož jednacího řádu, který se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Podle čl. 140 odst. 1 jednacího řádu členské státy, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady.

68 Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a Švédské království nemělo ve věci úspěch, je důvodné uložit uvedenému členskému státu náhradu nákladů řízení vynaložených Komisí.

69 Česká republika, Dánské království, Spolková republika Německo, Španělské království a Finská republika ponesou vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

1) **Kasační opravný prostředek se zamítá.**

2) **Švédskému království se ukládá náhrada nákladů řízení vynaložených Evropskou komisí.**

3) **Česká republika, Dánské království, Spolková republika Německo, Španělské království a Finská republika ponesou vlastní náklady řízení.**

Podpisy.